

HÚSVÉTI KÖSZÖNTŐ

Balassagyarmati Szentháromság Plébánia



2020. 04. 12.

Túrmezei Erzsébet: Ha nem teszek semmit sem

Most nem sietek,
most nem rohanok,
most nem tervezek,
most nem akarok,
most nem teszek semmit sem,
csak engedem,
hogy szeressen az Isten.

Most megnyugoszm,
most elpihenek
békén, szabadon,
mint gyenge gyerek,
és nem teszek semmit sem,
csak engedem,
hogy szeressen az Isten.

S míg ölel a fény
és ölel a csend,
és árad belém,
és újjáteremt,
míg nem teszek semmit sem,
csak engedem,
hogy szeressen az Isten.

Új gyümölcs terem,
másoknak terem,
érik csendesen
erő, győzelem...
ha nem teszek semmit sem,
csak engedem,
hogy szeressen az Isten.



Kedves Testvérek!

A húsvéti vigília liturgiájában idén is elhangzott a gyönyörű Örömeinek, amelyben így fejezzük ki hálánkat a Mennyei Atya iránt a Feltámadott győzelméért:

„Áldott ez az éjszaka, a halál bilincseit ekkor törte szét Krisztus, és az alvilág mélyéből, mint győző tért vissza. Mert semmit sem érne földi életünk, ha a megváltás ránk nem árad. Ó milyen csodálatra méltó atyai jóságod hozzánk! Ó kimondhatatlan szeretet és jóság, hogy a szolgát megmentsed, Fiadat sem kímélted érte.”

A ránk nehezedő bezártság egyre inkább türelmetlenné tesz minket, próbára teszi szeretetünket. A húsvét ünnepe egy olyan szerető, gondviselő Atyára irányítja figyelmünket, aki saját Fiát is értünk adta, *„hogyne adna nekünk vele együtt mindent,”* amire szükségünk van. A Feltámadott Úr azt mondja: *„Én veletek vagyok minden nap a világ végéig!”* Ő a mi forrásunk, Ő a menedékünk. Hozzá bármikor fordulhatunk, bármikor megszólíthatjuk, kérhetjük segítségét. Az Ő jelenlétének öröme töltse be szívünket!



Krisztus Feltámadt! Valóban feltámadt!
Az Ő békéje szabaddá tesz minket a szeretet számára!
Szeretettel és lelkipásztori Köszöntéssel, 2020. húsvétján
János atya és Zsolt atya

Chiara Lubich húsvéti gondolatai

Amikor szeretet uralkodik az emberek között, Jézus azt mondja nekik: *„Bízzatok, én legyőztem a világot!”* Ha bennük él, mindig krisztusi módon cselekszenek. Krisztus szava nyomán elmondhatják ilyenkor: *„Én vagyok a világ világossága”* Valóban ez a kis közösség olyasmit közvetít, amiben a tiszta, készséges, kereső szívek felismerik az Istentől valót.

Ez a világosság megvilágosítja az embereket. Megmutatja nekik, hogy az az ezer dolog, amihez ragaszkodnak, mind semmi amellet, akit öntudatlanul mindig is kerestek; és az Krisztus. Ez a világosság megváltoztat mindent, hívásként hatol be sok-sok lélekbe, hogy hagyjanak el mindent és kövessék Krisztust. De Krisztus jelenléte a nevében egyesült emberek között megkönnyíti az elszakadást.

Tanúi leszünk ilyenkor. Micsoda felfordulást kelt Krisztus áthaladása az emberek között. Mert „szembeállítja a fiút apjával, a lányt anyjával, a menyét anyósával” (Mt 10,34-35) Vagyis nem valami nyugodalmas, unalmas életet jött hozni a világnak, hanem azért jött, hogy lerombolja ezt a hamis békét, széthasítsa a családi önzést, és Isten gyermekeinek családját alkossa meg. Ez a család az ő testvéreiből áll, a családapá pedig a Mennyei Atya.



FERENC pápa nagyheti és húsvéti üzenete 2020.

Kedves testvérek,
Ezekben a hetekben, amikor szorongás tölt el bennünket a világjárvány miatt, mely rendkívül nagy szenvedést okoz a világnak, sok kérdést teszünk fel magunknak, talán Istennel kapcsolatos kérdéseket is: Miként reagál Isten a fájdalunkra? Hol van, amikor mindenhol csak baj van? Miért nem oldja meg gyorsan a problémákat? Ilyen kérdéseket teszünk fel Istenről.

Jézus szenvedéstörténete lehet segítségünkre, amely a nagyhétnek ezekben a napjaiban elkísér bennünket. Voltaképpen benne is sok kérdés sűrűsödik össze.

Az emberek, miután diadalittasan köszöntötték Jézust Jeruzsálemben, azt kérdezték, vajon megszabadítja-e végre a népet ellenségeitől (vö. Lk 24,21). Hatalmas, diadalmas, kardot ragadó Messiást vártak. Ehelyett egy szelíd és alázatos szívű ember érkezik, aki megtérésre és irgalomra biztat. És a tömeg, mely korábban hozsannázva köszöntötte, most azt kiabálja: „Keresztre vele!” (Mt 27,23).

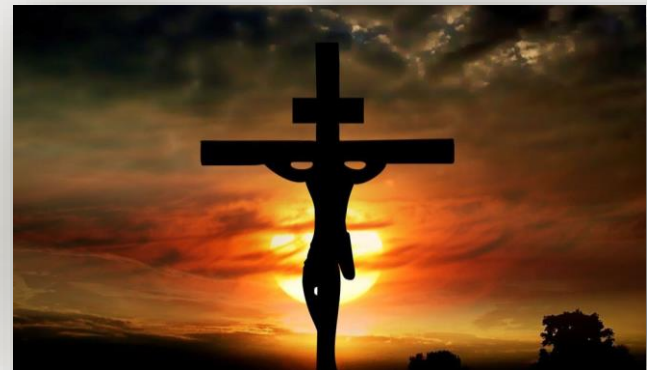


Akik követték, zavarba esve és rémülve faképnél hagyják. Arra gondoltak: ha Jézusnak ilyen a sorsa, akkor nem ő a Messiás, mert hiszen Isten erős, Isten legyőzhetetlen.

De ha tovább olvassuk a szenvedéstörténetet, meglepő dologgal találkozunk. Amikor Jézus meghal, a római százados, aki nem volt hívő, aki nem zsidó, hanem pogány volt, aki látta őt a kereszten szenvedni, és hallotta, hogy mindenkinek megbocsátott, aki kézzel foghatóan megtapasztalta az ő mérhetetlen szeretetét, megvallja: „Ez az ember *valóban* Isten Fia volt!” (Mk 15,39). Épp az ellenkezőjét mondja annak, amit a többiek. Azt mondja, hogy itt Isten van jelen, ő *valóban* Isten.

Ma feltehetjük magunknak a kérdést: milyen az Isten valódi arca?

Általában azt vetítjük bele, amilyenek mi vagyunk, csak maximális mértékben: saját sikerünket, saját igazságérzetünket, saját felháborodásunkat is. Az evangélium azonban arról tanúskodik, hogy Isten nem ilyen. Másilyen, és saját erőnkől nem ismerhettük volna meg. Ezért a közelünkbe jött, segítségünkre sietett, és épp húsvétkor teljesen feltárta önmagát. És hol tárta fel magát teljesen? A kereszten. Ott felismerjük és megtanuljuk Isten arcvonásait. Ne felejtsük el, testvérek, hogy a kereszt *Isten tanítószéke*.



Javunkra válik, ha megállunk a feszület előtt, ha csendben szemléljük és látjuk, ki is a mi Urunk: aki nem mutat ujjal senkire, még azokra sem, akik keresztre feszítik, hanem kitarja karját mindenki előtt; aki nem zúz össze bennünket dicsőségével, hanem engedi levetkőztetni magát értünk; aki nem szavakkal szeret bennünket, hanem szótlánul életet ad nekünk; aki nem kényszerít, hanem megszabadít bennünket; aki nem idegenként bánik velünk, hanem magára veszi gonoszságunkat, magára veszi bűneinket.

Tehát szemléljük a feszületet, hogy megszabaduljunk Istenről alkotott előítéleteinktől. Aztán lapozzuk fel az evangéliumot. Ezekben a napokban, amikor mindenki karanténba zárva, otthon van, két dolgot vegyünk kezünkbe: a feszületet, és szemléljük; az evangéliumot, és lapozzuk fel! Ez egy nagy otthoni liturgia lesz számunkra, hiszen ezekben a napokban nem mehetünk templomba! Feszület és evangélium!

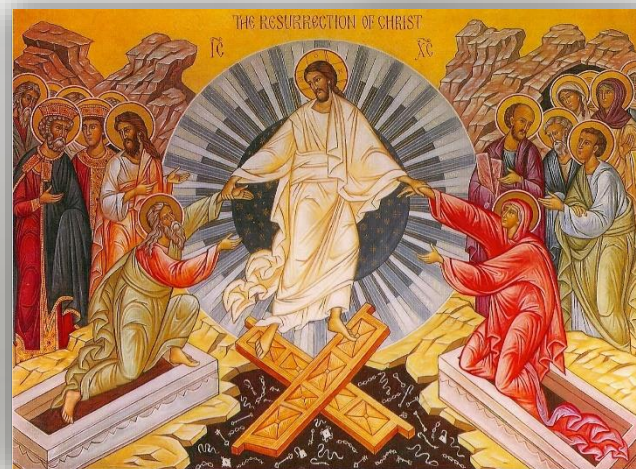


Az evangéliumban azt olvassuk, hogy amikor az emberek Jézushoz mennek, hogy királlyá tegyék, például a kenyérszaporítás után, ő eltávozik (vö. Jn 6,15). És amikor az ördögök le akarják leplezni isteni fenségét, ő elhallgatja őket (vö. Mk 1,24–25). Miért? Mert Jézus nem akarja, hogy félreértsék, nem akarja, hogy az emberek összekeverjék az igaz Istent, aki *alázatos szeretet*, egy hamis istennel, egy világias istennel, aki látványos dolgokat művel és kényszerítő erővel lép fel. Ő nem bálvány. Ő olyan Isten, aki emberré lett, olyanná, mint mi, valamennyien, és emberként fejezi ki magát, de istenségének erejével. Mikor is hirdeti meg valaki ünnepélyesen Jézus identitását az evangéliumban? Amikor a százados azt mondja: **„Ez valóban Isten Fia volt.”**

Ekkor mondatik ki, mihelyt életét adta a kereszten, mert itt már nem lehet tévedni: látható, hogy **Isten mindenható a szeretetben**, és nem más módon. Ilyen a természete, lényegénél fogva ilyen. Ő a Szeretet.

Ellene vethetnéd: „Mire megyek egy ilyen gyenge Istennel, aki meghal? Jobban szeretnék egy erős istent, egy hatalmas istent!” De tudod, e világ hatalma elmúlik, a szeretet viszont megmarad. Csak a szeretet őrzi meg életünket, mert átöleli gyengeségeinket, és átalakítja azokat. Isten szeretete az, ami a megbocsátással meggyógyította bűnünket húsvétkor, ami a halált élethez vezető úttá tette, ami félelmünket bizalommmá, szorongásunkat reménnyé változtatta. A húsvét azt üzeni nekünk, hogy Isten mindent jóra fordíthat.

Hogy vele valóban bízhatunk abban, hogy minden rendben lesz. És ez nem képzelgés, mert Jézus halála és feltámadása nem képzelgés, hanem valóság! Ezért mondják nekünk húsvét reggelén: „Ne féljetek!” (vö. Mt 28,5). A rosszra vonatkozó aggasztó kérdések nem tűnnek el hirtelen, de a Feltámadottban megtalálják azt a szilárd alapot, amelyek lehetővé teszi számunkra, hogy ne süllyedjünk el.



Kedves testvérek! Jézus megváltotta a történelmet azáltal, hogy közel jött hozzánk, és azt – bármennyire magán hordozza is a rossz bélyegét – az üdvösség történetévé tette. Azáltal, hogy életét feláldozta a kereszten, Jézus legyőzte a halált is. A Megfeszített nyitott szívéből Isten szeretete valamennyiünket elér. Megváltoztathatjuk élettörténetünket azáltal, ha közelítünk hozzá, ha elfogadjuk a felkínált üdvösséget. Testvérek! Tárjuk ki előtte egész szívünket az imában ezekben a napokban: a feszülettel és az evangéliummal! Ne felejtsetek el: feszület és evangélium. Ez egy otthoni liturgia lesz. Tárjuk ki előtte szívünket az imában, engedjük, hogy pillantása rajtunk nyugodjon! Meg fogjuk érteni, hogy nem vagyunk egyedül, hanem szeretettek vagyunk, mert az Úr nem hagy magunkra és soha nem felejt el bennünket.

Ezekkel a gondolatokkal kívánok nektek áldott nagyhetet és boldog húsvétot.

(Forrás: Magyar Kurir)



Kovács Zsolt atya prédikációja Urunk feltámadásának ünnepén

Krisztusban Kedves Testvérek!

Az elmúlt héten elkísértük lélekben Urunkat és barátunkat, Jézus Krisztust, szenvedésének napjain, amelynek végén érkezett „*az éjszaka, amely úgy ragyog, mint a nappal fénye*” – hallottuk a húsvéti örömeinkben – amely „*számúzi vétkünet, lemossa minden bűnünet, mert a bűnbánóknak ártatlan szívet ad, a szomorkodóknak pedig vigaszt kínál.*” – Igen, igazi vigaszt kínál számunkra, mert Krisztus, az Élő Isten Fia vállalta értünk áldozatát, hogy ezzel utat vágjon számunkra a bűn és a halál sötétségében az igaz életre, hogy az Ő öröme legyen bennünk, és hogy örömünk teljes legyen.

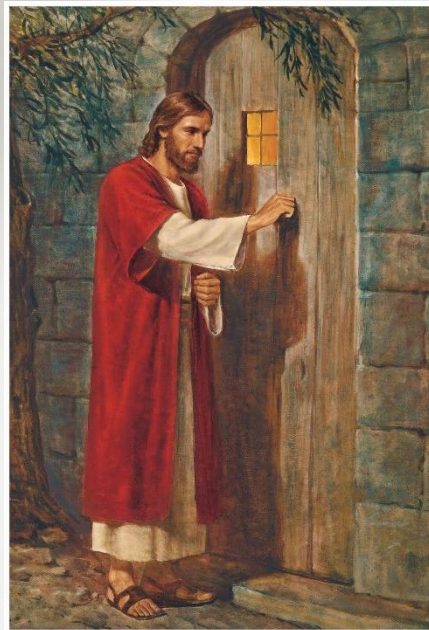


Az Ő fénye ragyog előttünk, amely bizalommal tölt el minket és őszinte reménnyel, amely Fény minden sötétség közepette az élet útját jelzi, mint egy világítótorony a háborgó tengeren. Krisztus, irántunk való szeretetéből, elvette a halál erejét és elhozta számunkra a mennyei fényt: Megmutatta, hogy az élet több a földi küszködésnél, mert az Isten országa már őáltala, ővele és őbenne elkezdődött közöttünk, és amelyet már itt a földön megélhetünk a kölcsönös szeretetben, amely majd beteljesedik a Krisztussal való teljes egységben az Atya öln, az örök föltámadásban.

Krisztus mondja: „Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele eszem, ő meg velem. A győztest magam mellé ültetem a trónra, ahogy én is győztem, és együtt ülök Atyámmal a trónon.”

(Jel 3,20-21) Igen, kedves testvérek, a mai rendkívüli helyzetben ennek most még időszerűbb jelentése van: Hiszen a közvetítéseken keresztül most otthonaitokban élhetitek át az Ő különleges jelenlétét.

Noha az ajtótok zárva van, a Feltámadott mégis belépett, és köszönt benneteket, mint az apostolokat: „**Békesség veletek!**” (Jn 20,19) Kiárasztja rátok Szentlelkét, hogy ez az éjszaka valóban száműzze vétkeiteket és lemossa bűneiteket, hogy semmi ne árnyékolhassa be azt az örömet, amelyet a feltámadott Úrral való találkozás jelent.



Jézus belép közénk, mint dicsőséges győztes, hogy megossza velünk győzelmét, hiszen már korábban barátjává fogadott bennünket, ugyanis ezt mondta: „Nem nevezlek többé szolgának benneteket, mert a szolga nem tudja, mit tesz ura. Barátaimnak mondalak benneteket, mert amit hallottam Atyámtól, azt mind tudtul adtam nektek.” (Jn 15,15) Barátjává fogadott minket, sőt, testvérré, akikkel megosztja örökségét! Már átadta nekünk az igaz hitet, és így ismertette meg velünk a mennyei Atyát, hogy ebben a hitben igazi közösségünk legyen a Szentháromsággal, hogy Istennek valóban gyermekei, barátai és hordozói lehessünk! És feltámadásában mennyei életét is kész volt megosztani velünk, emberekkel, hogy így tegye szilárdná számunkra az üdvösséget, amelyet vére által szerzett meg.

De élhetünk-e tovább úgy, mintha nem találkoztunk volna a Feltámadottal? Elmúlhat-e nyomtalanul ez a találkozás?

Láttuk az apostoloknál, hogy akik a félelemtől bezárkóztak az utolsó vacsora termébe, azok a Jézussal való találkozásuk után teljesen megváltoztak. Az a tény, hogy Jézus annak ellenére ÉL, hogy megölték, hihetetlen felszabadító erővel hatott rájuk, sőt teljesen átrendezte az ő világképüket: Beteljesülni látták azt a vágyat, amit atyáik már több évszázadon át dédelgettek, noha igazán elképzelni nem tudtak.

Hiába monda meg előre Jézus, hogy az Emberfia harmadnapra fel fog támadni, mert amíg nem látták, és nem tapasztalták meg az Ő jelenlétét, nem fogták fel. Igazán egyikük se tudta kimondani, amit Tamás apostol is csak saját tapasztalata után vallott meg: **„Én Uram, Én Istenem!”**

De Jézus szavai megerősítenek mindannyiunkat, akik már két évezreddel később fogadtuk el barátságát és főségét:

„Mivel láttál engem, hittél. Boldogok, akik nem láttak, és mégis hittek.” (Jn 20,29) Mert a hit a legmagasabb rendű tapasztalás, egyesülés azzal, akit megismertünk.

És talán mi kimaradtunk volna ebből a tapasztalatból? Egyáltalán nem!

Mert Krisztus misztikus módon tovább él az ő Egyházában, a szentségekben, a köztünk lévő, kölcsönös szeretetben, amelyet a ránk árasztott Lelke által munkál ki pillanatról pillanatra, ha fogadjuk az ő közeledését és barátságát.

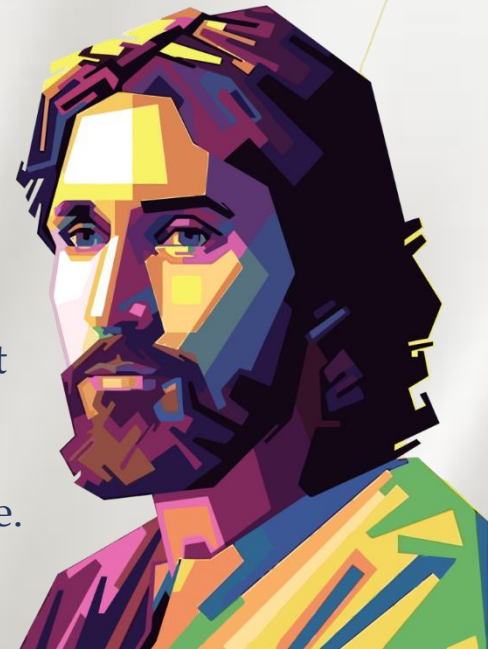


Ma is találkozunk a Feltámadottal minden szentmisében, imádságainkban, de ami a legszebb, hogy ott van szívünk legbelsőbb szentélyében, ahova édesen hív bennünket, hogy találkozzunk vele, hogy így legyen erőnk megvallani őt az emberek előtt, amint azt az apostolok tették. Mert ha nem torkollik ez a találkozás hitünk megvallásába, akkor bizony ez az élmény, ez az öröm, önmagában elhalhat.

Ebben a mostani egymástól elzárt időben az emberek több időt töltenek az interneten böngészve, úgynevezett szociális médiát használva, és mindenféle feladatra hívják ki egymást, ismerőseiket, barátait: tegyél ki magadról egy gyerekkori fotót Táncolj otthon legényest vagy tölts fel otthonedzős videót, de volt egy, ami sokak figyelmét elkerülte, mégpedig az, hogy valld meg hitedet Istenben.

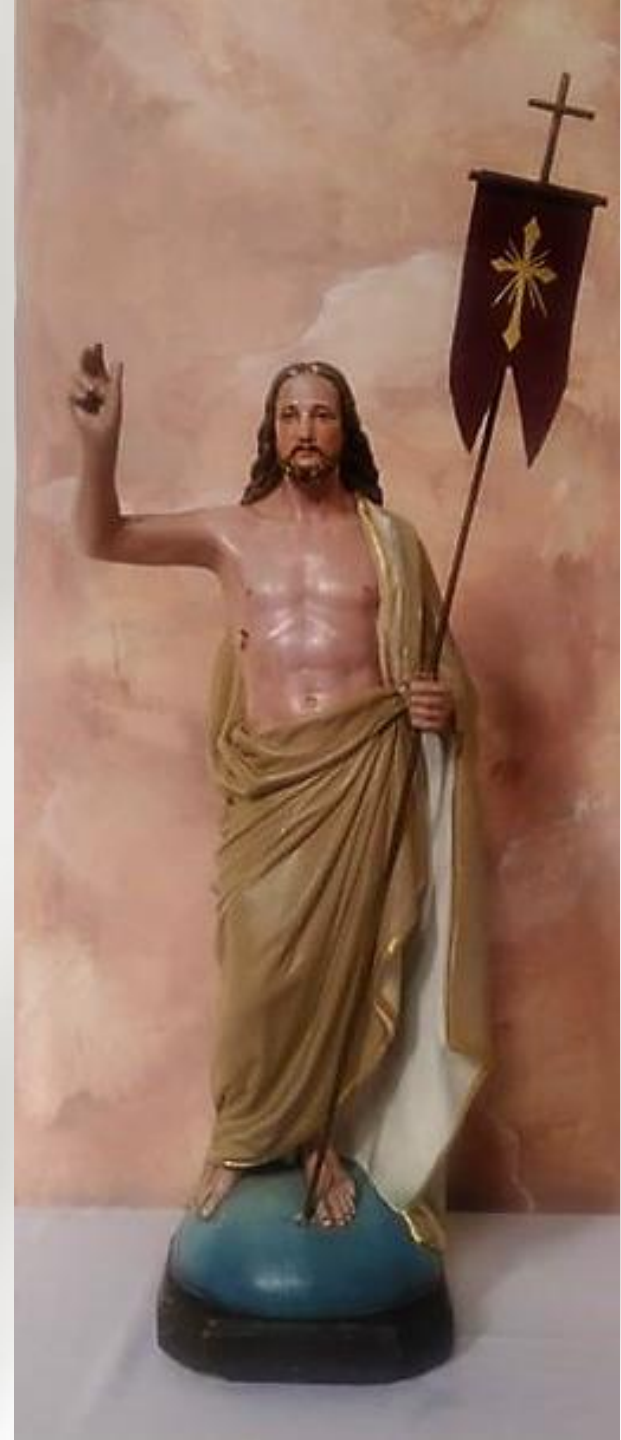
Én ezt az egyik volt diákomnál láttam kirakva, amitől őszintén szólva elöntött a büszkeség, hogy a korszellemmel és a csoportdivattal nem törődve ezt írta ki: *„Na, ennek a kihívásnak szívesen eleget teszek »Teljes szívvel hiszek Istenben, és elfogadtam Krisztust, mint Megváltómat!« Kihívták a hívő embert, hogy ezt a posztot a falára tegye ki, ha meri. A Biblia azt mondja, hogy »Aki megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt, az én mennyei Atyám előtt.« (Mt 5,33) Ha szereted Istent, ne szégyelld!!!”*

Ennek a fiatalnak nem múlt el nyomtalanul a Jézussal való találkozása, hanem megsokszorozta a benne lévő szeretetet és bátorságot, amint ott és akkor az Apostolokban is tette.



A Feltámadással való találkozás életünk legnagyobb fordulópontja, a vele való tartós kapcsolat pedig az, ami mintegy sasszárnyon repít minket az igazi élet felé, a teljesség felé.

Krisztusban kedves Testvérek! **Jézus belépett otthonainkba a zárt ajtókon keresztül**, hogy az új valóságnak, a feltámadásnak örömeivel és fényével töltsön el minket! Köszöntsük egymást ujjongva, hogy „**Feltámadt Krisztus!**”, adjuk át magunkat ennek a felszabadító örömnél, és hagyjuk, hogy megerősítsen minket a keresztényi szeretetben és az igaz hit megvallásában! Ebben az ünnepben beteljesedik eddigi készületünk, ha igazán díszbe öltöztettük szívünket, és elkezdődik egy új szakasz, amelyet az Égi Báránnyal ragyog be, mint a nap, aki Isten trónjánál áll, aki megváltott minket saját vére árán. Ámen.



*Mindenkinek Istentől megáldott
szép Húsvétot kívánunk!*

